

зростання. Вони служитимуть для забезпечення відсутності адміністративного впливу держави на рішення комерційних авіакомпаній щодо маршрутів польотів, пропускну здатності, а також ціноутворення з метою надання ними більш прийнятних, зручних та ефективних послуг замовникам.

Література

1. Про розвиток літакобудівної промисловості: Закон України від 12.07.2001 р. № 2660-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 50. – Ст. 261.

2. Єрмаков В. Прощавай, «Мріє»? Україна ризикує втратити статус ексклюзивного виробника найбільшого літака у світі [Електронний ресурс] / Віталій Єрмаков // Finance.UA. – 2016. – Режим доступу: <http://news.finance.ua/ua/news/-/383683/proshhavaj-mriye-ukrayina-ryzykuye-vtratyty-status-eksklyuzyvnoho-vyrobnyka-najbilshogo-litaka-u-sviti>

3. Украина может лишит Boeing славы и денег [Електронний ресурс] // Insider.pro. – 2016. – Режим доступу: <https://ru.insider.pro/investment/2016-09-12/ukraina-mozhet-lishit-boeing-slavy-i-deneg/>

УДК 656.7.072/073(043.2)

Крук А.С., Лахай Є.С., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Єряшов Є.К., старший викладач

НАУКОВО-ТЕХНІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АВІАТРАНСПОРТУ

Одна з важливих проблем розвитку повітряного транспорту – це розробка більш потужних, сучасних та економічних літаків (АН-70, АН-140). Транспорт виступає найважливішою складовою економічного розвитку будь-якої країни, безперебійна робота якого забезпечує становлення і розвиток ринкових відносин. Дослідженням проблеми підвищення конкурентоспроможності авіаційного комплексу, як одного з провідних секторів економіки України займаються такі науковці як: В. Горбулін, Ю. Кулаєв, І. Соколи, М. Григорак, М. Новикова та інші.

Проблема вдосконалення аеропортів та технології їх роботи виникає в зв'язку з ростом перевезень і збільшення маси літаків, підвищенням рівня комфорту, економічність та безпеки. Безпека польоту залежить від систем управління повітряним рухом, спостереження за літаком і зв'язком з ним за допомогою радарів і радіозв'язку, а також бортових відповідачів. Особлива увага приділяється системі автоматизації посадки, як найбільш важливій та відповідальній операції [1, с. 163].

Цивільна авіація як складова єдиної транспортної системи вирішує завдання щодо організації міждержавних транспортних зв'язків, задоволення потреб суб'єктів господарювання та населення в авіаційних перевезеннях і роботах як на території України, так і за її межами. Саме тому Україна має конкурувати з провідними країнами, які мають потужні позиції в світовій авіаційній галузі: США, країни ЄС (Франція, Великобританія, Німеччина), Бразилія, Канада, Японія. В Україні сьогодні не існує потужних корпорацій, які могли б конкурувати зі світовими лідерами. Більшість підприємств авіаційної галузі залишаються стратегічно важливими для держави, перебувають у її власності і не підлягають приватизації. Річні видатки бюджету України на НДДКР в сфері авіаційної промисловості, за інформацією Українського науково-дослідного інституту авіаційної технології, становлять не більше 5 млн. дол. США. Відсутність активної міжнародної кооперації стримує розвиток вітчизняного авіаційного комплексу. На сьогоднішній день основними проблемами розвитку авіаційної галузі України являється зношеність основних фондів (60%), дефіцит кваліфікованих кадрів (57%), невідповідність технічних можливостей аеропортів сучасним міжнародним вимогам (65%), відсутність державної підтримки створення нової техніки й впровадження сучасних технологій (30%), відсутність державної програми підтримки розвитку авіатранспортної та авіабудівної систем, втрати керованості інвестиційною на транспорті (60%), жорстка податкова політика держави відносно авіаційної галузі (40%), недостатній рівень правової бази сертифікації експлуатантів, невизначеність умов діяльності та підвищений економічний ризик управління авіакомпаній (55%), недостатня модернізація парку повітряних суден (65%), велика кількість формальностей при міжнародних авіаперевезеннях (70%), завантаженість аеропортів та повітряного простору та інші [2, с. 125].

Тому для подолання існуючих проблем та формування конкурентних переваг, що сприятимуть зміцненню позицій на світовому ринку, збільшенню рентабельності, залученню інвестицій, розвитку технологічної бази для України пріоритетним є створення міжнародних консорціумів за участю провідних транснаціональних корпорацій; організація спільних підприємств; довгострокова кооперація; транскордонні злиття і поглинання; державна підтримка аерокосмічної промисловості. Перспективою розвитку авіаційної галузі України є консолідація авіаційних підприємств в рамках потужних структур, що є характерним для авіакомплексів розвинутих країн. На шляху до цього в Україні була створена державна корпорація «Авіація України», в яку увійшли 10 підприємств.

Ще одним пріоритетом розвитку має стати політика провідних українських авіакомпаній, спрямована на інтегрування внутрішніх та міжнародних авіарейсів. Вдале географічне розташування України і

наявність міжнародних аеропортів дають можливість освоєння нової відкритої ніші ринку – ринку транзитних пасажирів, що літають між Західною та Східною півкулями, а також з Європи з пересадкою в столиці України [3, с. 28].

Отже, щодо подальшого розвитку досліджень даної проблеми, було б доцільно звернути увагу на напрями усунення негативних рис ринку авіаперевезень України. Вивчивши та проаналізувавши досвід розвинених країн, виділити поради для нашої держави. Також варто сформулювати вказівки щодо вдосконалення організації повітряних перевезень не лише теоретичного характеру, а практично-прикладного.

Література

1. Григорак М.Ю. Глобальна логістика і перспективи розвитку повітряного транспорту / М.Ю. Григорак, О.Й. Косарев // Проблеми підвищення ефективності інфраструктури: зб. наук. праць. – Вип. 10. – 2012. – С. 163-188.

2. Новикова М.В. Організаційно-економічний механізм глобалізаційних процесів в авіаційній галузі / М.В. Новикова, І.Г. Михальченко // Формування ринкових відносин в Україні: зб. наук. праць. – К., 2010. – Вип. 5 (84). – С. 124-130.

3. Соколи І. Цивільна авіація України: тенденції, перспективи, пріоритети / І. Соколи, О. Олейникова // Економіст. – 2009. – № 5. – С. 28-30.

УДК 349.41(043.2)

Лахай Є.С., Крук А.С., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю.В., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ТА ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ ФЕРМЕРСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ

Важливою в ринковій економіці організаційно-правовою формою реалізації громадянами України (переважно селянами) їх земельних прав є фермерські господарства. Фермерське господарство – це форма підприємницької діяльності громадян із створенням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства.

Фермерство – нова для сучасного періоду побудови ринкової аграрної економіки України структура на землях сільськогосподарського призначення. Істотна особливість фермерських господарств, як суб'єктів земельних та інших відносин, зумовила необхідність прийняття нової редакції спеціального законодавчого акта про них – Закону України «Про